

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 24CoCsp/26/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2121204911
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 06. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubica Spálová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2023:2121204911.2

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v spore žalobcu: PROFÍ CREDIT Slovakia, s.r.o., so sídlom Bratislava, Pribinova 25, IČO: 35 792 752, zastúpeného advokátskou kanceláriou: Advokátska kancelária JUDr. Peter Kováč, s.r.o., so sídlom Bratislava, Kubániho 16, IČO: 36 857 033, proti žalovaným: 1. EIS&S, s.r.o., so sídlom Voderady 434, IČO: 47 673 591, 2. A. B., nar. X.X.XXXX, adresa C., D. X, zastúpenému advokátskou kanceláriou: Weis & Partners s.r.o., so sídlom Bratislava, Priemyselná 1/A, IČO: 47 234 776, o zaplatenie 8.972,43 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalovaného 2 proti rozsudku Okresného súdu Trnava č.k. 12Csp/57/2021-109 zo dňa 21.11.2022 – voči výroku II. a III., takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu vo vyhovujúcom výroku II. a vo výroku III. o náhrade trov konania **z r u š u j e** a vec mu v zrušenom rozsahu **v r a c i a** na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom prvoinštančný súd vo výrokovvej časti rozhodol nasledovne:

I. Konanie v časti o zaplatenie istiny 3.500 eur a zmluvnej pokuty 0,1% denne

- zo sumy 1.000 eur od 9.11.2021 do 12.6.2022,
- zo sumy 2.500 eur od 13.6.2022 do 30.7.2022,
- zo sumy 3.000 eur od 31.7.2022 do 3.10.2022,
- zo sumy 3.500 eur od 4.10.2022 do zaplatenia sa zastavuje.

II. Žalovaný v 2. rade je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 5.472,43 eur spolu so zmluvnou pokutou vo výške 0,1 % denne

- zo sumy 252,52 eur od 21.6.2016 do 25.1.2017,
- zo sumy 252,52 eur od 21.7.2016 do 25.1.2017,
- zo sumy 252,52 eur od 21.8.2016 do 25.1.2017,
- zo sumy 242,44 eur od 21.9.2016 do 25.1.2017,
- zo sumy 10,08 eur od 21.9.2016 do 2.3.2017,
- zo sumy 252,52 eur od 21.10.2016 do 2.3.2017,
- zo sumy 252,52 eur od 21.11.2016 do 2.3.2017,
- zo sumy 252,52 eur od 21.12.2016 do 2.3.2017,
- zo sumy 252,52 eur od 21.1.2017 do 2.3.2017,
- zo sumy 252,52 eur od 21.2.2017 do 2.3.2017,
- zo sumy 252,52 eur od 21.4.2017 do 16.5.2017,
- zo sumy 100,00 eur od 21.6.2017 do 1.7.2021,
- zo sumy 134,23 eur od 21.6.2017 do 8.11.2021,
- zo sumy 252,52 eur od 21.7.2017 do 8.11.2021,
- zo sumy 252,52 eur od 21.8.2017 do 8.11.2021,
- zo sumy 8.333,16 eur od 11.9.2017 do 8.11.2021,
- zo sumy 7.972,43 eur od 9.11.2021 do 12.6.2022,
- zo sumy 6.472,43 eur od 13.6.2022 do 30.7.2022,

-zo sumy 5.972,43 eur od 31.7.2022 do 3.10.2022,

-zo sumy 5.472,43 eur od 4.10.2022 do zaplatenia tak, že od dňa nasledujúceho po dni, v ktorom súčet zmluvných pokút dosiahne čiastku 12.120,96 eur sú žalovaní povinní uhradiť žalobcovi úrok z omeškania zo sumy 8.972,43 eur vo výške 9 % ročne až do zaplatenia a to do troch dní od právoplatnosti rozsudku s tým, že v rozsahu jeho plnenia zaniká povinnosť žalovaného v 1. rade plniť povinnosť uloženú platobným rozkazom Okresného súdu Trnava sp. zn. 12Csp/57/2021 zo dňa 22.9.2021 a v rozsahu plnenia žalovaného v 1. rade zaniká povinnosť žalovaného v 2. rade plniť povinnosť uloženú týmto rozsudkom.

III. Žalobcovi sa voči žalovanému v 2. rade priznáva nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100% s tým, že v rozsahu jeho plnenia zaniká povinnosť žalovaného v 1. rade plniť povinnosť uloženú platobným rozkazom Okresného súdu Trnava sp. zn. 12Csp/57/2021 zo dňa 22.9.2021 a v rozsahu plnenia žalovaného v 1. rade zaniká povinnosť žalovaného v 2. rade plniť povinnosť uloženú týmto rozsudkom a osobitným uznesením o výške náhrady trov konania.

2. Pri rozhodovaní prvoinštančný súd vychádzal zo zisteného skutkového stavu, keď ustálil, že strany sporu uzavreli dňa 13.5.2016 zmluvu o úvere č. 233405-11893 podľa § 497 a nasl. Obchodného zákonníka, pričom ako dlžník vystupoval žalovaný v 1. rade a ako spoludlžník žalovaný v 2. rade - fyzická osoba. K uzavretiu uvedenej zmluvy došlo na základe písomnej žiadosti zo dňa 12.5.2016 a to žalovaného v 2. rade ako konateľa žalovaného v 1. rade. V žiadosti sa uvádza, že žalovaný v 1. rade začal podnikáť 20.9.2014. žiadosti bol aj údaj o hrubom ročnom príjme žalovaného v 1. rade, resp. obrát z posledného daňového priznania bol v sume 33.861,49 eur. V žiadosti je uvedená suma úveru 4.000 eur, výška splátky v sume 253 eur ako i celková suma úveru 12.144 eur. V čl. 1. bod 1.1. zmluvy sa uvádza: Veriteľ poskytne dlžníkovi na účely výkonu jeho podnikateľskej činnosti úver v dohodnutej výške 4.000 eur do 8 pracovných dní od doručenia jedného podpísaného rovnopisu zmluvy. V zmysle bodu 1.2.: Dlžník pri uzatváraní a plnení tejto zmluvy vystupuje ako podnikateľský subjekt a poskytnutý úver využije na nasledovný účel vyplývajúci /súvisiaci s výkonom jeho podnikateľskej činnosti: B - Prevádzkové náklady: nákup materiálu. V zmysle zmluvy o úvere čl. 2. bod 2.1.: Dlžník sa zaväzuje splatiť veriteľovi úver a úroky za úver v 48 mesačných splátkach vo výške 252,52 eur. V zmysle čl. 3. bod 3.1.: Za poskytnutie úveru sa dlžník zaväzuje zaplatiť veriteľovi zmluvnú odmenu, ktorá predstavuje úroky za poskytnutie úveru. Zmluvná odmena predstavuje 169,19 eur mesačne a uhrádza sa spolu so splátkou úveru ku dňu jej splatnosti. V zmysle čl. 4. bod 4.1.: Spoludlžník č. 1 a Spoludlžník č. 2 týmto pristupujú na základe § 533 Občianskeho zákonníka k peňažnému záväzku. V zmysle čl. 10. bod 10.1.: V prípade omeškania dlžníka s úhradou splátky, je veriteľ oprávnený požadovať úhradu zmluvnej pokuty vo výške 0,1% denne z dlžnej sumy a za každý deň omeškania. Podľa bodu 10.2.: Ak sa stanú podľa odseku 10.4. písm. b) tejto Zmluvy okamžite splatnými všetky záväzky dlžníka podľa tejto Zmluvy, je dlžník povinný zaplatiť zmluvnú pokutu vo výške 0,1 % denne z dlžnej sumy a za každý deň omeškania. Podľa bodu 10.3.: Ak sankcie za omeškanie podľa odseku 10.1. a odseku 10.2. Zmluvy dosiahnu sumu rovnajúcu sa sume všetkých splátok podľa splátkového kalendára platného v deň uzavretia tejto Zmluvy, od nasledujúceho dňa je dlžník povinný platiť Veriteľovi úrok z omeškania podľa nariadenia vlády č. 21/2013 Z. z. Podľa bodu 10.4.: V prípade, že dlžník neuhradí ktorúkoľvek splátku podľa aktuálneho splátkového kalendára do 75 kalendárnych dní od dňa jej splatnosti a/alebo v prípade, že dlžník je v omeškani s úhradou iného peňažného záväzku podľa tejto zmluvy a/alebo v prípade, že poruší niektoré ustanovenie tejto zmluvy, najmä ustanovenie odseku 15.1 tejto zmluvy (okrem 15.1. písm. a) a/alebo v prípade, že ktorékoľvek z prehlásení dlžníka uvedené v tejto zmluve či v žiadosti o poskytnutie úveru je alebo sa stane nepravdivé: a) je veriteľ oprávnený odstúpiť od zmluvy, b) je veriteľ oprávnený požadovať úhradu všetkých splátok a záväzkov, ktoré sa podľa zmluvy majú stať splatnými v budúcnosti, a to ku dňu uvedenému v oznámení podľa tohto ustanovenia, c) je veriteľ oprávnený jednostranne okamžite vypovedať túto zmluvu na základe písomného oznámenia doručeného dlžníkovi. Okamžitou výpoveďou sa zmluvný vzťah končí ku dňu doručenia písomného oznámenia dlžníkovi.

3. Listom zo dňa 29.8.2017 oznámil žalobca žalovanému v 1. rade ako dlžníkovi okamžitú splatnosť úveru, nakoľko bol žalovaný v omeškani s úhradou splátky č. 13, 14, 15. Žalobca uvedeným listom oznámil žalovanému, že dňa 10.9.2017 sa v dôsledku porušenia zmluvných povinností stali splatné všetky splátky a záväzky zo zmluvy, ktorých celková aktuálna výška je 757,56 eur.

4. Žalobca sa podanou žalobou domáha zaplatenia zvyšných splatných splátok úveru, t. j. sumy 8.972,43 eur (ako rozdielu medzi celkovou výškou úveru 12.120,96 eur a úhradami v zmysle čl. 11 v sume

3.148,53 eur) ako i záväzkov vyplývajúcich zo zmluvy o úvere, teda zmluvnej pokuty vo výške 0,1% denne z nezaplatených splátok úveru v zmysle splátkového kalendára a následne úroku z omeškania.

5. Súd prvej inštancie žalobe žalobcu vyhovel v celom rozsahu vydaním platobného rozkazu č. k. 12Csp/57/2021-27 zo dňa 22.9.2021, ktorý nadobudol voči žalovanému v 1. rade dňa 23.10.2021 právoplatnosť a vykonateľnosť.

6. Žalovaný v 2. rade podal voči platobnému rozkazu odpor zo dňa 8.10.2021, v ktorom uviedol, že medzi žalobcom a žalovaným prebiehajú mimosúdne rokovania o vyriešení pohľadávky zo zmluvy o úvere, výsledkom ktorej by mala byť Dohoda o urovnaní. Uviedol, že predmetná zmluva o úvere bola uzavretá podľa § 497 a nasl. Obchodného zákonníka medzi dvomi právnickými osobami, ku ktorej pristúpil ako spoludlžník žalovaný v 2. rade ako fyzická osoba. Žalovaný v 2. rade odmietol ako fyzická osoba akceptovať neprimerane vysokú zmluvnú pokutu, ktorou mal byť zaťažovaný a s poukazom na § 301 Obchodného zákonníka navrhol, aby súd neprimerane vysokú zmluvnú pokutu znížil. Následne poukázal, že v zmluve o úvere absentuje uvedenie RPMN. Po prepočte splátok je RPMN vo výške 98,24 % a ročný úrok 71 %. Žalovaný v 2. rade mal za to, že ide o dojednanie zmluvnej odmeny v rozpore so zásadami poctivého obchodného styku. Záverom navrhol, aby súd žalobu zamietol a priznal žalovaným náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

7. Uznesením č. k. 12Csp/57/2021-40 zo dňa 18.10.2021 súd zrušil platobný rozkaz č. k. 12Csp/57/2021-27 pokiaľ išlo o povinnosť uloženú žalovanému v 2. rade a vyzval žalobcu, aby sa vyjadril k odporu žalovaného v 2. rade.

8. Písomným podaním zo dňa 2.9.2022 sa žalobca vyjadril k tvrdeniam žalovaného v 2. rade a uviedol, že nárok uplatňovaný v konaní vyplýva z obchodnoprávnej zmluvy a preto tvrdenia ohľadom RPMN boli nedôvodné. Zmluvný vzťah vznikol medzi žalobcom a žalovaným v 1. rade, pričom žalovaný v 2. rade pristúpil k záväzkom žalovaného v 1. rade ako spoludlžník. Poukázal na to, že uzavretá zmluva o úvere je obchodno-právnym vzťahom, pretože zmluvnými stranami sú právnické osoby, podľa § 261 ods. 6 Obchodného zákonníka je zmluva absolútnym obchodom a právnická osoba nie je nikdy spotrebiteľom. Žalovaný v 2. rade zodpovedá za zaplatenie ako spoludlžník a nespĺňa zákonný pojem „spotrebiteľ“. Zodpovednosť žalovaného v 2. rade v danom prípade nevyplýva z postavenia dlžníka, ale zo zabezpečovacieho charakteru pristúpenia k záväzku (viď i rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/133/2010). Obdobne žalobca poukázal i na rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 2CoZm/106/2015, v zmysle ktorého: „Súd dospel k záveru, že poskytnutie záruky za podnikateľský úver nemá za následok, aby bola osobe poskytujúcej záruky poskytnutá ochrana ako spotrebiteľovi a to z dôvodu, že príslub úveru a samotná úverová zmluva sú zmluvami o dodávke služby, avšak záruka je iba prostriedkom, ktorého realizácia je závislá na samotnom poskytnutí úveru.“ Vo vzťahu k tvrdeniam žalovaného v 2. rade o neprimeranosti zmluvnej pokuty poukázal žalobca na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Obdo/11/2019. Navrhol, aby súd žalobe vyhovel v celom rozsahu.

9. Na pojednávaní konanom dňa 5.9.2022, na ktoré sa žalobca nedostavil, ospravedlnil svoju neprítomnosť a súhlasil s prejednaním veci v jeho neprítomnosti, predstúpil právny zástupca žalovaného v 2. rade, ktorý uviedol, že k uzavretiu mimosúdnej dohody nedošlo z dôvodu, že nebola žalobcom podpísaná. Uviedol, že žalovaný v 2. rade spláca výšku, ktorá bola dohodnutá v návrhu, ktorý zaslal a v rámci svojich finančných a obchodných možností. Poukázal na to, že výška zmluvnej pokuty je nadprimerane vysoká a odporuje dobrým mravom. Žalovaný uhradil už sumu 6.200 eur. Ďalej poukazoval na to, že žalobca po podpise zmluvy o úvere dňa 12.5.2016 bol nečinný aj napriek tomu, že nedochádzalo k úhradám, z ktorého dôvodu mohol mať záujem na tom, aby sa navyšovali úroky a zmluvná pokuta.

10. Dňa 10.11.2022 bolo súdu doručené vyjadrenie žalovaného v 2. rade, ktorý uviedol, že rokovania o uzavretie mimosúdnej dohody boli neúspešné. Žiadal, aby súd vyhlásil zmluvu za absolútne neplatnú priečiacu sa dobrým mravom a zásadám poctivého obchodného styku, keď zmluvou o úvere bolo požičaných 4.000 eur, avšak dohodnutá odmena predstavovala sumu 169,19 eur v 48 mesačných splátkach, čo predstavuje sumu 8.121,12 eur. Poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Obo/161/2007: „Najvyšší súd SR skonštatoval, že žalovanej de facto bol poskytnutý na základe úverovej zmluvy úver vo výške 16.800,- Sk, čo predstavuje nižšiu čiastku ako je súčet úrokov (3.000,- Sk) a poplatku za spracovanie a vedenie úverového prípadu (15.400,-Sk) spolu vo výške 18.400,- Sk.

Žalovaná na úverovú zmluvu zaplatila 35.200,- Sk. Vzhľadom na vyššie uvádzané citované zákonné ustanovenia Najvyšší súd SR dospel k záveru, že predmetná úverová zmluva sa prieči dobrým mravom a je v rozpore so zásadami poctivého obchodného styku. Zmluvné dojednania porušili rovnováhu účastníkov a založili nerovnosť zmluvných strán a preto úverová zmluva č. 1310013346 zo dňa 26.9.2013, je absolútne neplatná.“ Žalovaný k vyjadreniu priložil predmetné rozhodnutie.

11. Dňa 15.11.2022 bolo súdu mailom doručené podanie žalovaného v 2. rade, ktorým predložil potvrdenie o platbách a to v celkovej výške 5.648,33 eur. Z výpisu z účtu s názvom spoločnosti žalovaného v 1. rade E. F. B. vyplývajú úhrady pre spoločnosť žalobcu dňa 2.3.2017 v sume 1.525,20 eur, dňa 15.5.2017 v sume 523,33 eur, dňa 30.6.2021 v sume 100 eur, dňa 24.1.2017 v sume 1.000 eur, dňa 31.7.2022 v sume 500 eur, dňa 13.6.2022 v sume 1500 eur, dňa 4.10.2022 v sume 500 eur.

12. Dňa 17.11.2022 bolo súdu doručené vyjadrenie žalobcu k podaniam žalovaného v 2. rade zo dňa 10.11.2022 a 15.11.2022, ktorý uviedol, že žalovaný v 2. rade nemal a nemá postavenie spotrebiteľa. Ďalej poukázal na stanovisko NS SR v Zbierke súdnych rozhodnutí a stanovísk č. 18/2017, podľa ktorého „fyzická osoba, ktorá ako konateľka a spoločníčka má úzke väzby k obchodnej spoločnosti, sa nepovažuje za spotrebiteľku v ručiteľskom vzťahu, v ktorom zabezpečuje záväzok tejto obchodnej spoločnosti zaplatiť kúpnu cenu z kúpnej zmluvy medzi podnikateľmi.“ Žalobca odmietal tvrdenia žalovaného v 2. rade o úrokoch ako zavádzajúce, a to s ohľadom na dobu splácania. Žalobca poukázal na vzorec výpočtu úrokovej sadzby, z ktorého vyvodil výsledok - hodnotu úrokovej sadzby 31,94 % ročne. Mal za to, že hodnota úroku je primeraná povahe úveru, ktorý bol úverom bez zabezpečenia vecným zabezpečením a zohľadňuje mieru rizika nesplácania. Navyše žalobca poukázal na ustanovenie § 502 ods. 1 Obchodného zákonníka. Popieral tvrdenia žalovaného v 2. rade, že sa mali zvyšovať nároky žalobcu v súvislosti s mimosúdnym usporiadaním vzájomných vzťahov. Záverom poukázal na čiastočné úhrady vykonané žalovaným dňa 9.11.2021 v sume 1.000 eur, dňa 13.6.2022 v sume 1500 eur, dňa 31.7.2022 v sume 500 eur, dňa 4.10.2022 v sume 500 eur. S ohľadom na úhrady vykonané žalovaným v 2. rade zobral žalobca žalobu čiastočne späť a to čo do istiny 3.500 eur a zmluvnej pokuty 1% denne: zo sumy 1.000 eur od 9.11.2021 do 12.6.2022, zo sumy 2.500 eur od 13.6.2022 do 30.7.2022, zo sumy 3.000 eur od 31.7.2022 do 3.10.2022, zo sumy 3.500 eur od 4.10.2022 do zaplataenia. V tejto časti navrhol zastaviť konanie. Následne upravil petiu tak, že sa domáha zaplataenia sumy 5.472,43 eur spolu so zmluvnou pokutou vo výške 0,1 % denne tak, ako je uvedené vo výroku II. tohto rozsudku.

13. Na pojednávaní konanom dňa 21.11.2022 právny zástupca žalovaného v 2. rade súhlasil s čiastočným späťvzatím žaloby. Právny zástupca žalobcu uviedol, že sa pridrižiava písomne podanej žalobe a nasledujúcich podaní, ktoré žalobca v tomto spore urobil. Navrhol, aby súd vyhovel žalobe tak, ako je uvedené v podaní zo 16.11.2022. Pokiaľ ide o skutkovú stránku veci, žalovaný nárok predstavuje neuhradené nároky titulom zmluvy o úvere číslo 233405, ktorá bola uzavretá medzi žalobcom a žalovaným 1., pričom žalovaný v 2. rade pristúpil k záväzkom žalovaného v 1. rade v postavení spoludlžníka a táto skutočnosť odôvodňuje jeho pasívnu legitímáciu v tomto spore. Odmietal tvrdenie, že žalovaný 2. má postavenie spotrebiteľa a poukázal na stanovisko NS SR č. 18/2017. Právny zástupca žalovaného v 2. rade uviedol, že trvá na svojom poslednom vyjadrení zo dňa 10.11.2022. Netvrdil, že žalovaný 2. je spotrebiteľ v danom právnom vzťahu, avšak aj tak mal zato, že je možné na daný skutkový stav aplikovať závery rozhodnutia NS SR sp. zn. 4Obo/161/2007 zo dňa 15.10.2008 a to citujúc „V deň poskytnutia finančných prostriedkov na účet žalovanej jej bola zinkasovaná podľa dohodnutých podmienok prvá splátka, teda reálne mala k dispozícii v deň poskytnutia úveru len čiastku 16.800 SK čo je nižšia čiastka ako súčet úrokov a poplatkov z úveru. Súd dospel k záveru, že vzhľadom na nerovnosť podmienok účastníkov zmluvy vyjadrenú v niektorých ustanoveniach napr. článok 11, neprimerane vysoký poplatok za spracovanie a vedenie úverového prípadu, výška ktorého predstavuje 77 % z celého objemu úveru a po odrátaní prvej splátky, ktorú žalovaná nemohla reálne použiť ani jeden deň, až 84 % sa zmluva prieči dobrým mravom a je v rozpore so zásadami poctivého obchodného styku. Skutočnosť, že za zmluva prieči dobrým mravom, spôsobuje absolútnu neplatnosť.“ Vzhľadom na uvedené, mal za to, že súd môže žalobu zamietnuť v celom rozsahu a priznať náhradu trov konania. Žalovaný v 2. rade sa v rámci svojho výsluchu pridrižoval v celom rozsahu vyjadrení svojho právneho zástupcu.

14. Právne prvoinštančný súd vec posúdil na základe aplikácie ust. § 1 ods. 1 a 2, § 261 ods. 6 písm. d), ods. 7, § 273 ods. 1, § 365 ods. 1, § 369 ods. 1, § 497, § 499, § 500 ods. 1, § 502 ods. 1, § 503 ods. 1 a 2, § 506 Obchodného zákonníka účinného v čase uzavretia zmluvy o úvere dňa 13.5.2016 (zák. č.

513/1991 Zb. – ďalej aj len OBZ), § 52 ods. 3, 4, § 533, § 544 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka (zák. č. 40/1964 Zb. – ďalej aj len OZ), § 144, § 145 ods. 2 a § 146 ods. 1 Civilného sporového poriadku.

15. Súd prvej inštancie vychádzal pri rozhodovaní zo zistenia, že žalobca je právnickou osobou - obchodnou spoločnosťou zapísanou v Obchodnom registri Okresného súdu Bratislava I, ktorého predmetom podnikania je okrem iného poskytovanie pôžičiek a úverov nebankovým spôsobom z vlastných zdrojov. Žalovaný v 1. rade je právnickou osobou - obchodnou spoločnosťou zapísanou v Obchodnom registri Okresného súdu Trnava s predmetmi podnikania: maloobchod, veľkoobchod, sprostredkovateľská činnosť v oblasti obchodu, služieb, výroby a ďalšie. Žalovaný v 2. rade je jediným spoločníkom a konateľom žalovaného v 1. rade. Na základe žiadosti žalovaného v 1. rade z 12. 5. 2016 uzatvoril žalobca ako veriteľ so žalovaným v 1. rade ako dlžníkom a žalovaným v 2. rade ako spoludlžníkom dňa 13. 5. 2016 zmluvu o úvere, na základe ktorej žalobca poskytol dlžníkovi na účely výkonu jeho podnikateľskej činnosti úver v dohodnutej výške 4.000,- eur.

16. V danom prípade žalobca (podnikateľský subjekt) poskytol úver úverovému dlžníkovi ako podnikateľskému subjektu na účely podnikania a to konkrétne spoločnosti s ručením obmedzeným. Z uvedeného je zrejmé, že úverovou zmluvou bol medzi žalobcom a žalovaným v 1. rade ako úverovým dlžníkom založený obchodný záväzkový vzťah, na ktorý sa v prípade komplexnosti právnej úpravy obsiahnutej v Obchodnom zákonníku aplikujú výlučne ustanovenia tretej časti Obchodného zákonníka. V takom prípade neprichádza do úvahy aplikácia Občianskeho zákonníka. Žalovaný v 2. rade ako prístupujúci dlžník sa v rámci kumulatívnej intercesie (počet dlžníkov sa kumuluje) stal dlžníkom popri pôvodnom dlžníkovi a obaja sú voči veriteľovi zaviazaní spoločne a nerozdielne. Prístupujúci dlžník je zaviazaný priamo v rovnakom rozsahu, ako pôvodný dlžník. Medzi pôvodným a prístupujúcim dlžníkom ide o spoločný záväzok, ktorý má charakter solidárneho dlhu. Veriteľ môže teda požadovať celé plnenie alebo jeho časť od ktoréhokoľvek zo spoludlžníkov, prípadne od všetkých súčasne. V rozsahu plnenia niektorého z dlžníkov, zaniká povinnosť ostatných spoludlžníkov plniť v prospech veriteľa. Právny vzťah založený ručením ako akcesorický vzťah k hlavnému záväzku (k záväzku z úverovej zmluvy) sa spravuje rovnakým právnym režimom, akým sa spravuje hlavný (zabezpečený záväzok). Ak zabezpečený záväzok je záväzkom, na ktorý sa aplikujú ustanovenia tretej časti Obchodného zákonníka, rovnakým právnym režimom sa spravuje aj ručiteľský (akcesorický) záväzok. Žalovaný v 2. rade pristúpil do existujúceho právneho vzťahu medzi dlžníkom a veriteľom, ktorý je nepochybne vzťahom obchodnoprávnym, pričom v mene žalovaného v 1. rade ako dlžníka sám zmluvu o úvere, ktorý mu bol poskytnutý na účel vyplývajúci/súvisiaci s výkonom jeho podnikateľskej činnosti, uzavrel. Z tohto dôvodu súd prvej inštancie posúdil právny vzťah medzi žalovaným v 2. rade ako spoludlžníkom 1 a žalobcom ako veriteľom ako vzťah obchodno-právny, keď status žalovaného v 2. rade ako jediného spoločníka a jediného konateľa žalovaného v 1. rade, bol rozhodujúcou skutkovou okolnosťou. Súd v tomto smere poukazuje aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 3Obo/5/2020 z 29. apríla 2020.

17. Predmetný zmluvný vzťah súd prvej inštancie posúdil v zmysle ust. § 261 ods. 1 Obchodného zákonníka ako obchodno-záväzkový vzťah, a to vo vzťahu k žalovanému v 2. rade aj s aplikáciou ustanovenia § 261 ods. 7 Obchodného zákonníka. Na posúdenie predmetného vzťahu ako obchodno-záväzkového medzi žalobcom a žalovaným v 1. rade je splnená podmienka ustanovenia § 261 ods. 1 Obchodného zákonníka, že ide o vzťah medzi podnikateľmi, právnickými osobami, teda podnikateľmi v zmysle ustanovenia § 2 ods. 2 písm. a) Obchodného zákonníka. Podľa článku 1 bod 1.1. zmluvy o úvere predmetom zmluvy je poskytnutie úveru na účely výkonu podnikateľskej činnosti dlžníka. Žalovaný v 1. rade bol aj žiadateľom o úver podľa žiadosti o úver z 12. 5. 2016. Výpisom z obchodného registra žalovaného v 1. rade bolo preukázané, že v mene žalovaného v 1. rade ako dlžníka konal konateľ, ktorý súčasne podpísal zmluvu ako fyzická osoba - spoludlžník č. 1, čo súd vyhodnotil v zmysle ustanovenia § 261 ods. 7 Obchodného zákonníka, v zmysle ktorého sa režimom Obchodného zákonníka spravujú aj zabezpečovacie záväzky. Na to, aby bol právny vzťah spotrebiteľský nepostačuje, že jeho účastníkom je dlžník fyzická osoba. Právnu ochranu ako spotrebiteľ nepožíva nevyhnutne každá fyzická osoba. Je potrebné zvýrazniť prepojenie žalovaného v 2. rade so žalovaným v 1. rade ako dlžníkom z predmetnej zmluvy, keď žalovaný v 2. rade participoval v tejto obchodnej spoločnosti ako konateľ a zároveň spoločník. Vzhľadom k takémuto prepojeniu žalovaných v 1. a 2. rade, kde išlo o funkčný vzťah, ani žalovaný v 2. rade nemôže byť nositeľom ochrany práv, ktoré patria spotrebiteľom, ak žalovaný v 2. rade ako konateľ a spoločník žalovaného v 1. rade v danom zmluvnom vzťahu so žalobcom konal s cieľom, ktorý súvisel s obchodom, podnikaním žalovaného v 1. rade (obdobný záver konštatoval aj

Krajský súd v Žiline v rozhodnutí, sp. zn. 13Cob/66/2021 z 27. októbra 2021). Obdobný záver vyplýva i z rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Ndc/10/2016. S prihliadnutím na vyššie uvedené nemožno žalovaného v 2. rade považovať za spotrebiteľa v zmysle právnej úpravy o ochrane spotrebiteľa a súčasne nemožno akceptovať námietky žalovaného v 2. rade týkajúce sa absentujúcej náležitosti RPMN v zmluve o úvere, keďže uvedenie výšky RPMN je náležitosťou zmluvy o spotrebiteľskom úvere, čo však nebol daný prípad.

18. Prvoinštančný súd k námietke žalovaného v 2. rade ohľadom neprimeranosti výšky zmluvnej pokuty súd uviedol, že zmluvné strany si pre prípad omeškania dlžníka s plnením jeho záväzku dohodli zmluvnú pokutu, a to vo výške 0,1 % denne z dlžnej sumy za každý deň omeškania (článok 10. bod 10.1. zmluvy o úvere). Zmluvná pokuta je zabezpečovacím inštitútom, ktorý je možné dohodnúť pre prípad nesplnenia povinností, a to popri sankciách majetkovej povahy, ktoré vyplývajú priamo zo zákona, medzi ktoré patrí aj úrok z omeškania. Aj Najvyšší súd Slovenskej republiky v uznesení, sp. zn. 3Obdo/11/2019 zo 17. júla 2019 konštatoval, že za neprimerane vysokú nebola vyhodnotená zmluvná pokuta vo výške 1 % z dlžnej čiastky za každý deň omeškania (2Obdo/39/2010), resp. zmluvná pokuta vo výške 0,67 % z dlžnej sumy za každý deň omeškania (33Odo/61/2005) a ani zmluvná pokuta vo výške 0,23 % denne (33Odo/1779/2006). Záver o neprimeranosti výšky zmluvnej pokuty bol vyslovený v prípadoch, keď zmluvná pokuta bola vo výške 100.000,- Sk k hodnote zabezpečovanej povinnosti 3.000,- Sk (3Cdo/130/2006), resp. zmluvná pokuta vo výške 13 % denne z dlžnej sumy (1Obdo V 93/2004). Na základe uvedeného súd nepovažoval dohodnutú výšku zmluvnej pokuty za neprimerane vysokú, a to aj s poukazom na skutočnosť, že jej výška je závislá od toho, ako dlho sú žalovaní v omeškaní a od výšky dlžnej sumy. V danom prípade je preto výška uplatnenej zmluvnej pokuty výsledkom omeškania s plnením záväzku, a nie výsledkom neprimeranej „dennej sadzby“. Vzhľadom k uvedenému preto ani nebol daný dôvod na použitie ustanovenia § 301 Obchodného zákonníka, t. j. moderovať, znížiť, výšku zmluvnej pokuty.

19. Naviac súd prvej inštancie považoval za potrebné k uvedenému dodať, že zmluva o úvere je tzv. absolútnym obchodom v zmysle ustanovenia § 261 ods. 6 písm. d) Obchodného zákonníka, ktorý kogentným spôsobom vymedzuje, ktoré záväzkové vzťahy podliehajú právnej úprave obsiahnutej v tretej časti Obchodného zákonníka, kde sa uplatní právna úprava Obchodného zákonníka ako lex specialis vo vzťahu k všeobecnej úprave v Občianskom zákonníku. Ide o obligatórne uplatnenie Obchodného zákonníka. V týchto prípadoch nemožno aplikáciu Obchodného zákonníka vylúčiť dohodou strán. Bez ohľadu na povahu jeho účastníkov sa takýto právny vzťah riadi vždy Obchodným zákonníkom. Tým nie je dotknutá subsidiárna aplikácia Občianskeho zákonníka v otázkach, ktoré Obchodný zákonník neupravuje na základe výslovného zmocnenia obsiahnutého v ustanovení § 1 ods. 2, podľa ktorého sa právne vzťahy uvedené v odseku 1 spravujú ustanoveniami tohto zákona. Ak niektoré otázky nemožno riešiť podľa týchto ustanovení, riešia sa podľa predpisov občianskeho práva. Ak ich nemožno riešiť ani podľa týchto predpisov, posúdia sa podľa obchodných zvyklostí, a ak ich niet, podľa zásad, na ktorých spočíva tento zákon. Z obsahu ustanovenia § 497 Obchodného zákonníka vyplýva, že zmluva o úvere je zmluvou konsenzuálnou a pre jej vznik stačí dohoda aspoň o uvedených náležitostiach, pričom sa nevyžaduje ani to, aby k poskytnutiu peňažných prostriedkov skutočne došlo. Tým sa zmluva o úvere líši od zmluvy o pôžičke podľa § 657 Občianskeho zákonníka. Zo zákonného vymedzenia zmluvy o úvere nevyplýva povinnosť dlžníka dohodnutý úver skutočne čerpať, preto z tohto hľadiska zmluva o úvere predstavuje záväzok veriteľa mať zmluvou dohodnuté peňažné prostriedky k dispozícii pre dlžníka po dohodnutú dobu, prípadne až do požiadania dlžníka, ak nedôjde k zániku záväzku veriteľa skôr, napr. dohodou alebo výpoveďou poskytnutia úveru podľa § 500 Obchodného zákonníka. Výška úveru je spravidla dohodnutá v zmluve vo forme určitého limitu, do ktorého môže dlžník úver čerpať. Okrem podstatných častí obsahuje zmluva o úvere aj výšku úrokov, lehotu na vrátenie úveru a ďalšie náležitosti, pričom väčšinu náležitostí pri úveroch poskytovaných bankami obsahujú úverové podmienky, na ktoré zmluva o úvere odkazuje. V § 499 Obchodného zákonníka je upravená možnosť dohodnutia odplaty za dojednanie záväzku veriteľa poskytnúť na požiadanie peňažné prostriedky, ak je poskytovanie úveru predmetom podnikania veriteľa - žalobcu, s čím nesporne súvisí aj § 502 Obchodného zákonníka, v ktorom sú upravené práve úroky za poskytnutie úveru. Odplata predstavuje odmenu veriteľovi za to, že po dobu medzi dojednaním zmluvy o úvere a skutočným čerpaním úveru musel pre dlžníka rezervovať peňažné prostriedky, prípadne ich mať zabezpečené. Zmluva o úvere uzatvorená podľa § 497 Obchodného zákonníka nemôže byť dohodnutá ako bezúročná, keďže záväzok zaplatiť úroky patrí k pojmovým znakom zmluvy o úvere a je jej podstatnou náležitosťou. Úrok z úveru je v podstate cena za používanie poskytnutých peňažných prostriedkov, preto má podľa názoru súdu dlžník zásadne

povinnosť platiť tento úrok za skutočnú dobu ich používania, t. j. až do doby skutočného vrátenia úveru veriteľovi, pokiaľ si strany zmluvy o úvere nedohodli niečo iné. Úroky sú súčasťou celkového peňažného záväzku dlžníka, čo vyplýva aj zo záväzku dlžníka poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky (§ 497). Sú teda peňažným plnením a na rozdiel od úrokov z omeškania nie sú sankciou za porušenie povinnosti. Prostredníctvom úrokov sa napĺňa účel zmluvy o úvere - dosiahnutie zisku. Súčasťou úrokov je aj určitá miera rizika ich nesplatenia. Táto miera je vysoká najmä pri spotrebiteľských úveroch. (OVEČKOVÁ, O.: Úroky z úveru - riešené a otvorené otázky. Podstata úrokov z úveru a ich splatnosť (1. časť). Právny obzor, 104, 2021, č. 5. s. 347). Vychádzajúc z týchto teoretických východísk prvoinštančný súd podotkol, že vzhľadom na kvalifikáciu právnych vzťahov medzi žalobcom a žalovaným v 1. rade a medzi žalobcom a žalovaným v 2. rade je vylúčené, aby súd prvej inštancie posudzoval výšku zmluvných úrokov z hľadiska rozporov s dobrými mravmi či zásadami poctivého obchodného styku a to z dôvodu, že výška odplaty bola zmluvnými stranami zmluvne dohodnutá, žalovaní s ňou písomne prejavili súhlas v momente podpisu zmluvy o úvere, údaj o výške tejto odplaty bol uvedený na prvej strane zmluvy o úvere a dokonca bol zvýraznený tučným písmom. Súčasne zo žiadosti o úver podpísanej žalovaným v 2. rade dňa 12.5.2016 vyplývala nielen výška poskytnutého úveru, ale i počet splátok, výška mesačnej splátky a celková suma, ktorú musí dlžník uhradiť. Tým, že žalovaný v 2. rade ako konateľ žalovaného v 1. rade podpísal uvedenú žiadosť, vyslovil súhlas so všetkými skutočnosťami tam uvedenými. Navyše v žiadosti o úver žalovaný v 2. rade deklaroval výšku obratu za rok 2015 v sume 33.861,49 eur, z čoho možno vyvodiť, že žalovaný v 1. rade ako spoločnosť bola aktívna a vytvárala zisk. Aj s ohľadom na uvedené súd zastával názor, že zo strany žalobcu nešlo o porušenie poctivého obchodného styku, keďže je zrejmé, že poskytoval peňažné prostriedky s cieľom dosiahnutia zisku, žalovaný v 1. rade ako spoločnosť s ručením obmedzeným vstupovala do uvedeného právneho vzťahu slobodne a s vedomím podmienok poskytnutia úveru. Pokiaľ ide o platenie úrokov za poskytnutie úveru v obchodnoprávných vzťahoch má prednosť dohoda zmluvných strán, teda dlžník je povinný platiť veriteľovi úroky za poskytnutie úveru v dojednanej výške. Pri dojednávaní úrokovej sadzby sa teda zmluvným stranám v obchodnoprávných vzťahoch poskytuje voľnosť. V článku 3. bod 3.1. zmluvy o úvere je výslovne dojednané, že zmluvná odmena predstavuje 169,19 eur mesačne a uhrádza sa spolu so splátkou úveru ku dňu jej splatnosti podľa splátkového kalendára. Tým, že žalovaní so žalobcom zmluvu uzavreli, súhlasili aj s dojednanou výškou odmeny za poskytnutie úveru.

20. Súd prvej inštancie k výške úroku z omeškania uviedol, že v článku 10. zmluvy o úvere sa zmluvné strany dohodli na zmluvnej pokute pre prípad omeškania s úhradou splátky v lehote splatnosti, a to vo výške 0,1 % denne, a to až do času, keď dosiahne sumu všetkých splátok s tým, že následne patrí veriteľovi úrok z omeškania podľa nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 21/2013 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Obchodného zákonníka, a preto súd priznal žalobcovi uplatnený nárok v časti zmluvnej pokuty i v časti zákonného úroku z omeškania vo výške 9 % ročne.

21. K tvrdeniam žalovaného v 2. rade vo vyjadrení zo dňa 10.11.2022 ohľadom absolútnej neplatnosti zmluvy o úvere v ods. 45 odôvodnenia prvoinštančný súd uviedol, že na prvom pojednávaní konanom dňa 5.9.2022, potom ako bolo stranám sporu doručené predvolanie zo dňa 18.5.2022, v ktorom súčasne súd strany sporu poučil o povinnosti uplatniť prostriedky procesného útoku a obrany včas, vyslovil, ktoré skutkové tvrdenia boli medzi stranami sporné a ktoré boli nesporné, pričom nebolo sporným uzavretie zmluvy o úvere, ktorej platnosť strany sporu nenamietali. Sporným zostala len výška zmluvnej pokuty a absentujúci údaj RPMN. Navyše žalovaný v 2. rade sa snažil riešiť spor mimosúdnou dohodou, z čoho vyplýva, že mal za to, že zmluva o úvere je zmluvou platnou. Uvedenú skutočnosť potvrdzuje i to, že žalovaný v 2. rade plnil na uvedenú pohľadávku žalobcu dňa 13.6.2022 sumu 1.500 eur, dňa 31.7.2022 sumu 500 eur, dňa 4.10.2022 sumu 500 eur a dňa 9.11.2021 sumu 1.000 eur. Súd tvrdenia žalovaného ohľadom neplatnosti zmluvy o úvere vyhodnotil ako účelové. Súčasne však z dôvodu neuplatnenia prostriedkov procesnej obrany včas, súd na tieto tvrdenia žalovaného v 2. rade ohľadom neplatnosti zmluvy o úvere neprihliadol, keď žalovanému v 2. rade nič nebránilo namietat platnosť zmluvy o úvere už v podanom odpore proti platobnému rozkazu. Navyše súd poukazuje aj na to, že zmluva o úvere obsahovala všetky náležitosti stanovené Obchodným zákonníkom. K rozhodnutiu Najvyššieho súdu sp. zn. 4Obo/161/2007, ktoré predložil žalovaný v 2. rade na podporu svojich tvrdení ohľadom neplatnosti zmluvy o úvere súd prvej inštancie uvádza, že sa jedná o iné skutkové okolnosti, keď z obsahu rozhodnutia vyplývalo, že išlo i o spor vyplývajúci zo zmenky, navyše žalovaný v onom konaní vystupoval ako fyzická osoba. Súčasne z uvedeného rozhodnutia nevyplývali konkrétne skutkové okolnosti, náležitosti a podmienky úveru, z ktorého dôvodu súd v ňom nevhliadol totožné skutkové

okolnosti ako v prejednávacom prípade, preto nevidel dôvod aplikovať uvedené rozhodnutie v tomto spore.

22. Súd prvej inštancie mal po takto vykonanom dokazovaní za preukázané, že žalobca poskytol žalovanému v 1. rade predmetný úver na jeho podnikateľskú činnosť a žalovaný v 2. rade ako pristupujúci dlžník sa stal dlžníkom popri pôvodnom dlžníkovi, a že žalovaní poskytnuté finančné prostriedky nesplácali riadne a včas. Všetky svoje skutkové tvrdenia žalobca dostatočne preukázal listinnými dôkazmi. Súd preto dospel k záveru, že žaloba je v celom rozsahu dôvodná, keď žalovaný výšku žalovanej istiny nerozporoval. Vzhľadom na čiastočné späťvzatie žaloby v rozsahu istiny 3.500 eur a k tomu pripadajúcej zmluvnej pokuty a vzhľadom na súhlas žalovaného v 2. rade s čiastočným späťvzatím žaloby, súd konanie čiastočne zastavil tak, ako uviedol vo výroku I. rozsudku. Vo zvyšnej časti, t. j. istiny 5.472,43 eur (ktorá predstavuje zvyšnú časť nesplatených splátok, teda celková suma úveru na úhradu pri násobku počtu splátok 48 a výšky splátky 252,52 eur, t.j. 12.120,96 eur znížená o úhrady v zmysle čiastočného späťvzatia v sume 3.500 eur a úhrad vykonaných do podania žaloby v sume 3.148,53 eur) a k tomu pripadajúcej zmluvnej pokuty vo výške 0,1 % denne (ktorú si žalobca uplatnil odo dňa nasledujúceho po splatnosti každej splátky, t.j. vždy od 21.dňa v mesiaci, podľa splátkového kalendára /č.l. 10/, a to do vykonania čiastkových úhrad žalovanými) súd zaviazal žalovaného v 2. rade na úhradu žalobcovi a to tak, že od dňa nasledujúceho po dni, v ktorom súčet zmluvných pokút dosiahne čiastku 12.120,96 eur sú žalovaní povinní uhradiť žalobcovi úrok z omeškania zo sumy 8.972,43 eur vo výške 9 % ročne až do zaplatenia a to do troch dní od právoplatnosti rozsudku s tým, že v rozsahu jeho plnenia zaniká povinnosť žalovaného v 1. rade plniť povinnosť uloženú platobným rozkazom Okresného súdu Trnava sp. zn. 12Csp/57/2021 zo dňa 22.9.2021 a v rozsahu plnenia žalovaného v 1. rade zaniká povinnosť žalovaného v 2. rade plniť povinnosť uloženú týmto rozsudkom. Pri uvedenom zaviazaní žalovaného v 2. rade súd vychádzal zo skutočnosti, že žalovaní v 1. a 2. rade sú solidárnymi dlžníkmi, preto uložil povinnosť tak, ako je uvedené vo výroku rozsudku, teda že plnením jedného z nich zaniká povinnosť druhého v rozsahu tohto plnenia.

23. Pri rozhodovaní o náhrade trov konania prvoinštančný súd vychádzal z rozhodnutia vo veci samej, teda zo skutočnosti, že žalobca bol v celom rozsahu úspešný a zastavenie konania zavinil žalovaný v 2. rade, keďže v priebehu konania vykonal čiastočné úhrady na pohľadávku žalobcu. Súd preto priznal žalobcovi v zmysle § 255 ods. 1 a § 256 ods. 1 CSP nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Súčasne však s ohľadom na platobný rozkaz, ktorý nadobudol právoplatnosť voči žalovanému v 1. rade, zaviazal súd prvej inštancie žalovaného v 2. rade plniť tak, že v rozsahu jeho plnenia zaniká povinnosť žalovaného v 1. rade plniť povinnosť uloženú platobným rozkazom a v rozsahu plnenia žalovaného v 1. rade zaniká povinnosť žalovaného v 2. rade plniť povinnosť uloženú týmto rozsudkom a osobitným uznesením o výške trov konania.

24. Proti tomuto rozsudku výslovne voči vyhovujúcemu výroku II. a výroku III. o náhrade trov prvoinštančného konania podal prostredníctvom svojho právneho zastúpenia odvolanie žalovaný 2, pričom uplatnil odvolacie dôvody, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil žalovanému 2, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a že rozhodnutiu súdu predchádzala iná vada, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, pričom navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že vo výroku II. žalobu zamietne a výrokom III. prizná právo na náhradu trov konania žalovanému 2 voči žalobcovi, eventuálne, aby odvolací súd rozsudok v odvolaní napadnutej časti zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie.

25. S poukazom na závery súdu prvej inštancie v bode 45 rozsudku uviedol, že žalovaný 2 už v odpore poukázal na absolútnu neplatnosť zmluvy o úvere v časti dojednanej odmeny pre poskytnutie úveru až vo výške 98,24% z poskytnutej sumy úveru zahŕňajúca aj ročný úrok vo výške 71%, t.j. poukázal na obsah zmluvy, ktorý sa prieči dobrým mravom a zásade poctivého obchodného styku, čo ex lege spôsobuje absolútnu neplatnosť zmluvy o úvere v časti dojednanej odmeny. V priebehu konania žalovaný 1 poukázal aj na rozhodnutie NS SR sp. zn. 4Obo/161/2007, ktorým bol podobný obchodnoprávny vzťah čo do výšky odmeny za poskytnutý úver posúdený ako absolútne neplatný, nakoľko sa priečil dobrým mravom a zásade poctivého obchodného styku. Súd aj napriek dodatočne zisteným skutkovým okolnostiam, ktoré odôvodňujú neplatnosť zmluvy na právne posúdenie neprihliadol z dôvodu, že ju považuje za účelovú a zároveň neuplatnenú včas. V tejto súvislosti odvolateľ poukázal na uznesenie NS SR zo dňa 30.1.2013 sp. zn. 1MCdo/12/2010, podľa ktorého absolútna neplatnosť právneho úkonu pôsobí priamo zo zákona (ex lege) a od začiatku (ex tuc) a bez ohľadu na to, či sa tejto neplatnosti

niekto dovolal. Súd prihliada na absolútnu neplatnosť právneho úkonu aj bez návrhu (ex offa). Účastník v takomto prípade nemusí tvrdiť a namietat' neplatnosť takéhoto úkonu, lebo súd je povinný skúmať všetky dôvody absolútnej neplatnosti. Vzhľadom na prejednanú zásadu prihliada súd na absolútnu neplatnosť právneho úkonu len za predpokladu, že sa o dôvode neplatnosti dozvie procesne korektným spôsobom. Znamená to, že ak konkrétny dôvod absolútnej neplatnosti v konaní nie je tvrdý a ani nijak v konaní nevyjde najavo, nie je dôvod, aby súd po takejto okolnosti z vlastnej iniciatívy pátral a nahradzoval tak v sporovom konaní zákonom predpokladanú aktivitu účastníkov. Podľa odvolateľa súd neprihliadnutím na právne posúdenie absolútnej neplatnosti právneho úkonu odňal žalovanému 2 právo na prístup súdu, nakoľko v zmysle konštantnej rozhodovacej praxe najvyšších súdnych autorít je na túto skutočnosť povinný prihliadať v prípade, ak vyjde v konaní najavo. Súd sa tak absolútne nezaoberal absolútnou neplatnosťou úverovej zmluvy z dôvodu jej rozporu s dobrými mravmi a zásadou poctivého obchodného styku.

26. V ďalšej časti odvolania odvolateľ s odkazom na bod 45 rozsudku poukázal na nesprávne právne posúdenie veci ohľadne absolútnej neplatnosti odmeny za poskytnutie úveru. Opätovne poukázal na rozhodnutie NS SR vo veci 4Obo/161/2007, ktoré prvoinštančný súd v bode 45 rozsudku neakceptoval. Odvolateľ má za to, že rozsudok vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, nakoľko odmena za poskytnutie úveru predstavuje prakticky 100% poskytnutého úveru, čo je v rozpore s dobrými mravmi a zásadou poctivého obchodného styku. Odplata za úver v obchodnoprávných vzťahoch nemôže byť dojednaná spôsobom narušujúcim rovnováhu obchodnoprávných vzťahov. Pokiaľ súd poukázal na rozdielnosť v prejednávanej veci s rozhodnutím NS SR sp. zn. 4Obo 161/2007 z titulu prítomnosti fyzickej osoby namiesto právnickej a zmenkového zabezpečenia namiesto žiadneho, odvolateľ má za to, že tieto skutočnosti boli pre posúdenie neplatnosti zmluvy v zmysle zásady dobrých mravov a poctivého obchodného styku irelevantné. Dojednaná odmena za poskytnutie úveru bola od počiatku neplatná, z dôvodu jej rozporu so zásadou vyplývajúcou z obchodného práva. V súvislosti s odôvodnením v bode 42 rozsudku odvolateľ poukázal na to, že žalovaní ako dlžníci nemohli výšku odmeny za poskytnutie úveru ako ani samotné zmluvné podmienky pripomienkovať, lebo išlo o štandardnú formulárovú zmluvu, ktorú žalobca vopred vyplnil a v dôsledku čoho mal žalobca ako veriteľ výrazne výhodnejšie postavenie voči žalovaným. Pokiaľ súd poukázal aj na obrat žalovaného 1, relevantný nie je obrat na účte (tržby) alebo čistý zisk (t. j. porovnanie nákladov a tržieb). Zo štatistík zverejnených na internetovej stránke vyplýva zisk za rok vo výške 3.051,- eur. Odmena žalobcu vo výške 100% poskytnutého úveru tak prevyšuje zisk žalovaného 1 za obdobie roka 2015, pričom v roku 2016 sa žalovaný 1 dokonca dostal do straty.

27. Žalobca odvolanie nepodal, k doručenému odvolaniu žalovaného sa písomne nevyjadril.

28. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 zák. č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku – ďalej CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom – stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. b), d), h) CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offa na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré ale nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), po preskúmaní napadnutého rozhodnutia v intenciách podaného odvolania dospel k záveru, že odvolanie žalovaného 2 je v podstatnom dôvodné, v dôsledku čoho bolo nevyhnutné rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu vo výrokoch II. a III. zrušiť a vec mu v zrušenom rozsahu vrátiť na ďalšie konanie a nové rozhodnutie (§ 389 ods. 1 písm. b) v spojení s § 391 ods. 1 CSP).

29. Predmetom konania je žalobou uplatnený nárok žalobcu voči žalovaným na zaplatenie sumy 8.972,43 eur s príslušenstvom pozostávajúcich z nesplatennej časti úveru, zmluvnej pokuty a úroku z omeškania z titulu zmluvy o úvere č. 233405 uzavretej dňa 13.5.2016, kde na strane veriteľa vystupoval žalobca a na strane dlžníkov žalovaný 1 ako dlžník a žalovaný 2 ako pristúpený spoludlžník. Prvoinštančný súd žalobe vyhovel v celom rozsahu vydaním platobného rozkazu č. k. 12Csp/57/2021-27 zo dňa 22.9.2021, ktorý nadobudol voči žalovanému 1 dňa 23.10.2021 právoplatnosť a vykonateľnosť

a vo vzťahu k žalovanému 2 bol platobný rozkaz, pre podanie odporu žalovaným 2, uznesením č. k. 12Csp/57/2021-40 zo dňa 18.10.2021 zrušený.

30. Predmetom odvolacieho konania, potom ako bolo konanie v časti zaplattenia istiny 3.500,- eur a príslušnej zmluvnej pokuty už právoplatne výrokom I. preskúmaného rozsudku zastavené, bol nárok žalobcu voči žalovanému 2 (solidárne so žalovaným 1) na zaplattenie sumy 5.472,43 eur spolu s príslušnou zmluvnou pokutou a úrokom z omeškania, v spojitosti s odvolacími dôvodmi uplatnenými žalovaným 2, ktorými je odvolací súd viazaný, a prieskum napadnutej časti rozsudku so zameraním na odvolateľom tvrdenú absolútnu neplatnosť predmetnej zmluvy o úvere, príp. jej časti o odmene, v dôsledku dojednaní odmeny – úroku v rozpore s dobrými mravmi či zásadou poctivého obchodného styku.

31. Predovšetkým je potrebné uviesť, že záver súdu prvej inštancie v ods. 45 odôvodnenia preskúmaného rozsudku v tom smere, že tvrdenia žalovaného ohľadom neplatnosti úverovej zmluvy obsiahnuté v liste žalovaného 2 zo dňa 10.11.2022 neboli uplatnené včas, v dôsledku čoho súd na tieto tvrdenia neprihliadol, nemajú oporu v obsahu spisu. Žalovaný 2 totiž už pri prvom procesnom úkone, ktorý mu v danom konaní patril, teda v podanom odpore, okrem iného uviedol: „Ročný úrok vychádza 71%. Žalovaný v II. rade má za to, že ide o dojednanie zmluvnej odmeny v rozpore so zásadami poctivého obchodného styku a preto by mala byť časť Zmluvy upravujúca výšku splátok vyhlásená za neplatnú a mal by byť zaviazaný zaplatiť len istinu a trovy súdneho konania“. Je teda zrejmé, že už v podanom odpore žalovaný 2 s poukazom na výšku úroku resp. zmluvnej odmeny v rozpore so zásadami poctivého obchodného styku, namietal neplatnosť časti zmluvy. V danom prípade sa prvoinštančný súd o tvrdenom dôvode neplatnosti predmetnej zmluvy o úvere, resp. jej časti dozvedel v priebehu konania z podaného odporu žalovaného 2. Dôvod neplatnosti právneho úkonu bol teda v konaní tvrdený a vyšiel v konaní najavo a preto sa súd bol povinný zaoberať a vysporiadať s prípadnou neplatnosťou, či už úplnou alebo čiastočnou, danej zmluvy o úvere, ako aj s otázkou, či nejde o výkon práva v rozpore s poctivým obchodným stykom. Pokiaľ žalovaný 2 v podaní zo dňa 10.11.2022, na ktoré poukazuje prvoinštančný súd, žiada, aby súd zmluvu vyhlásil za absolútne neplatnú, priečiacu sa dobrým mravom a zásadám poctivého obchodného styku s poukazom na výšku odplaty resp. úrok, došlo tým iba k zopakovaniu, rozšíreniu a konkretizácii námietky prvotne obsiahnutej v už podanom odpore. V konaní sa teda žalovaný 2 neplatnosti zmluvy, resp. jej časti s poukazom na dojednanú výšku úroku dovoľával včas už v podanom odpore, pričom nebol povinný tvrdenú neplatnosť právne kvalifikovať a preto je bez významu, že (podľa nižšie uvedeného) nesprávne uvádza, že zmluva bola neplatnou pre rozpor so zásadami poctivého obchodného styku. Je vecou súdu, aby právnu kvalifikáciu určil, preto postačovalo tvrdenie neplatnosti z určitého dôvodu. S poukazom na uvedené, pre aplikáciu sudcovskej koncentrácie konania v zmysle § 153 CSP, neboli splnené podmienky.

32. S poukazom na všetko vyššie uvedené prvoinštančný súd nepostupoval procesne správne, keď z dôvodu údajného neuplatnenia prostriedkov procesnej obrany včas, súd na tvrdenia žalovaného 2 ohľadom neplatnosti zmluvy o úvere, ako uviedol, neprihliadal (ods. 45 odôvodnenia). Takýmto nesprávnym procesným postupom potom znemožnil žalovanému 2, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a tým k naplneniu uplatneného odvolacieho dôvodu v zmysle § 365 ods. 1 písm. b) CSP.

33. Nadväzne potom prvoinštančný súd ani na vec neaplikoval náležité hmotnoprávne ust. § 265 Obchodného zákonníka, podľa ktorého výkon práv, ktorý je v rozpore so zásadami poctivého obchodného styku, nepožíva právnu ochranu.

34. Neaplikoval ani § 502 ods. 1 Obchodného zákonníka, podľa ktorého od doby poskytnutia peňažných prostriedkov je dlžník povinný platiť z nich úroky v dojednanej výške, inak v najvyššej prípustnej výške ustanovenej zákonom alebo na základe zákona. Ak úroky nie sú takto určené, je dlžník povinný platiť obvyklé úroky požadované za úvery, ktoré poskytujú banky v mieste sídla dlžníka v čase uzavretia zmluvy. Ak strany dojednávajú úroky vyššie, než prípustné, podľa zákona alebo na základe zákona, je dlžník povinný platiť úroky v najvyššej prípustnej výške

35. Súd sa nezaoberal ani možnou aplikáciou § 39 Občianskeho zákonníka v spojení s § 1 ods. 2 Obchodného zákonníka, podľa ktorého neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

36. Žiada sa dodať, že ust. § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka, s poukazom na § 1 ods. 2 veta druhá Obchodného zákonníka, nemožno aplikovať na obchodné vzťahy, lebo tu na základe subsidiarity má prednosť ust. § 265 Obchodného zákonníka.

37. V daných súvislostiach odvolací súd považuje za potrebné poukázať na to, že ust. § 265 Obchodného zákonníka (obdobne ako § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka) sa týka výslovne výkonu práva, teda na jeho základe nemožno rozhodovať o neplatnosti práva, konanie v rozpore so zásadami poctivého obchodného styku nemá za následok zánik práva, iba jeho výkon nepožíva právnu ochranu. Zároveň ust. § 39 Občianskeho zákonníka sa viaže na posudzovanie ne/platnosti právneho úkonu, zatiaľ čo pri § 265 Obchodného zákonníka nejde o posudzovanie právneho úkonu, ale o posúdenie výkonu práva v tom, či sa prieči zásadám poctivého obchodného styku. Preto ak súd dospeje k záveru, že právny úkon je absolútne neplatný pre rozpor s dobrými mravmi v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka, prípadný výkon práva v rozpore so zásadami poctivého obchodného styku v takomto prípade už nemá význam, lebo žiadne právo, ktoré by bolo možné vykonať pre neplatnosť právneho úkonu neexistuje. Pre oblasť obchodných záväzkových vzťahov platí, že právny úkon môže byť v rozpore s dobrými mravmi a teda absolútne neplatný na základe § 39 Občianskeho zákonníka a výkon práva možno odoprieť pre rozpor so zásadami poctivého obchodného styku na základe § 265 Obchodného zákonníka. V konkrétnom prípade ale právny úkon nemožno naraz podriaďiť aj pod § 265 Obchodného zákonníka, aj pod § 39 Občianskeho zákonníka. Tiež platí, že neplatnosť dohody o úrokoch nemožno automaticky spájať s neplatnosťou zmluvy o úvere ako celku, ale platnosť, či neplatnosť dojednania o úrokoch je potrebné posudzovať osobitne. Treba skúmať, či je neplatná dohoda o výške úrokov, ktorej maximálna výška je limitovaná iba kritériom zásad poctivého obchodného styku, keďže platná právna úprava nezakotvuje najvyššiu prípustnú výšku úrokov za poskytnutie úverov v obchodnoprávných vzťahoch (§ 502 ods. 1 Obchodného zákonníka). Neplatnosť dojednania o úrokoch nemá automaticky za následok aj neplatnosť zmluvy o úvere ako celku, lebo zákon dohodu o výške úrokov nepovažuje za podstatnú náležitosť zmluvy o úvere. Preto sa v prípade neplatnosti dohody o výške úrokov uplatní ust. § 502 ods. 1 Obchodného zákonníka.

38. S poukazom na vyššie uvedené súdu zároveň nebráni, v spore na námietku strany posudzovať výšku zmluvných úrokov z hľadiska rozporu s dobrými mravmi, či zásadami poctivého obchodného styku, tá skutočnosť, že úroky boli dlžníkom odsúhlasené, zmluvne dohodnuté, obsiahnuté v zmluve aj v žiadosti žalovaného 1, ako na to prvoinštančný súd poukazuje v ods. 42 odôvodnenia svojho rozsudku.

39. S poukazom na vyššie uvedené, prvoinštančný súd nesprávnym procesným postupom, tým, že sa odmietol zaoberať žalovaným 2 včas namietanou a zároveň dôvodom podloženou absolútnou neplatnosťou predmetnej zmluvy o úvere, resp. jej časti vo vzťahu k výške úrokov, znemožnil žalovanému 2, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, pričom zároveň vec aj nesprávne právne posúdil, keď nadväzne na to na vec neaplikoval všetky náležité zákonné poukázané hmotnoprávne ustanovenia a vec potom z uvedených hľadísk ani komplexne

40. nevyhodnotil. Keďže potom boli naplnené odvolacie dôvody uplatnené odvolateľom v zmysle § 365 ods. 1 písm. b) a h) CSP, bolo nevyhnutným, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu vo vyhovujúcom výroku II. spolu so závislým výrokom III. o náhrade trov prvoinštančného konania, s použitím ust. § 389 ods. 1 písm. b) CSP zrušil, keďže vzhľadom na rozsah pochybenia prvoinštančného súdu nie je dobre možné tento nedostatok napraviť až v druhoinsťančnom konaní pred odvolacím súdom, a podľa § 391 ods. 1 CSP vec v zrušenom rozsahu vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

41. Povinnosťou súdu prvej inštancie v ďalšom konaní, súc pritom viazaný vyslovenými právnymi názormi odvolacieho súdu (§ 391 ods. 2 CSP), bude nárok, ktorý zostal predmetom konania, posúdiť i z hľadiska žalovaným 2 namietanej absolútnej neplatnosti zmluvy o úvere, resp. neplatnosti dojednania odmeny za poskytnutie úveru - úroku, aj z hľadiska rozporu výkonu práva so zásadami poctivého obchodného styku, za tým účelom ustáliť zmluvnú ročnú sadzbu úrokov a posúdiť ju z hľadiska daného konkrétneho prípadu, v danom čase, na danom mieste, vo vzájomnom konaní účastníkov právneho vzťahu a ustáliť tak, či dojednaná výška ne/odporuje dobrým mravom a či je teda neplatná v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka, príp. výkon práva na úroky je v rozpore s poctivým obchodným stykom

a následne posúdiť následky tohto záveru vo vzťahu k uplatnenému nároku. Nové rozhodnutie je nevyhnutné náležite a vyčerpávajúco, v súlade s ust. § 220 ods. 2 a 3 CSP, odôvodniť a zároveň v novom rozhodnutí je potrebné opätovne rozhodnúť o náhrade trov konania ako prvoinštančného tak i odvolacieho (§ 396 ods. 3 CSP).

42. Senát krajského súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).